

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „PAVASARIS ŽEMĘ JAU KELIA“ – Tautvydas Vencius

Pilaitės poezijos 12-ajame pavasaryje debiutuoja pilaitiškis Vilniaus universiteto socialinės politikos I kurso studentas Tautvydas Vencius su pavasarinėmis gyvenimo džiaugsmui pakelti ir meilės prasmei pagvildinti derančiomis giesmėmis:

Sudie! Jau baltančių vyšnių žiedai apvytę...
Sudie! Jau bitės kiekvieną žiedą išbučiavo
Ir šita ramuma, tyla, svaigumas užliūliavo...
Sugrįžk širdin, pavasari, nerimastingas ir sparnuotas...

O aš dar čia, nors ir naktis gamtos didybę slepia,
Nors net ir tau manęs nereikia...
Alsuok, kvėpuok čionai, kol dar krūtinę slegia
Jausmai pavasariniai, kol dar mintys neaptėmė...

Klausau, klausau...bet tavo balse negirdžiu,
Jau laukti nebeverta – netgi neliūdžiu...
Kaip ir pavasario džiaugsmas ateina ir išeina,
Taip ir jausmai, belaukiant atsako praeina...

Gyventi negaliu be vyšnių žiedlapių,
Pavasaris Tavas mintis atplukdo...
Užtenka užmiršimo, kam kentėt,
Jeigu jaučiu, kaip sielos tyliai šnabždas...

Ir taip pasikartoja... pašėlusiu greičiu
Mūs laikas lekia... nusineša svajones,
Kadaise aukcione neparduotas,
Turguj nieks nepirko ir vėlei pasilikom...

Kaip skausmą lemta iškentėt,
Akis užmerkt numirus – viskas...
O vyšnios vėl pražydo po langais,
Žiūrėk ir stoglangy dangaus lelijos...

Gal ašarom palaistyt sodą?
Gal tyliai vėl pamiršt ši įkvėpimą,

Gyvenimo sūpuoklių apsvaigimą?
Vyšniais nupjaut... o žmogui pasilikti paminklą...

Pasaulio vartai žmogui uždari
Paklyst bijau vedžiojamas vienatvės
Neklausk kada tikėjau tavimi
Numirt galiu sapne pilnatvės...

Balsuos pavasario ištirpusioj tyloj
Negrižta mostu kviestas rytas
Ištirpę mano žodžiai rytmetinėje aušroj
Paliks tiktai eiles klevams skaitytas...

Šaltis sustingdė visą gyvybę,
Laikas pasiglemžė mūsų stiprybę
Gedulo maršai medžiams užgroja,
O mes net girdėt jų nenorim...

Naują galybę sieloj atrasiu,
Kitą gyvenimo lapą atversiu.
Varpo jau dūžiai kviečia visus,
Kelkis ir eiki, žmogau nedrąsus.

Ranką ištieski ir šalčiui ir laikui,
Mūs palydovais lai jie teeina,
Nes tik su jais tu neužmirši –
Esi tik žmogus ir viskas tuo baigias...

Aš noriu likimo – amžino kopimo,
Kaip boružė lieknąja smilga irias...
Žolės šnarėjime, upelio almėjime,
Vienatvės dykynėj, pavasariniam sode.

Minčių pliūpsnis, šaltinio vandens gurkšnis.
Aptemus horizontui šviesoj širdies,
Suklupęs lauki ankstesnio baigties,
Versmės šaltos, saulės ugnies.

Ir sudėtinga, rodos, liūdėti laukiant,
Šiandieną noris žvilgsniu paliest

Neapykantos rožynus, nežinomus viržynus,
Draugystei likus tik stagaru vilties.

Ir lauk paminklo, giesmė nutilo,
Lavinos sniego užgrius, bet kvies
Šviesa sužibus... Ramybės laukęs –
Nelauk likimo, to amžino kopimo...

Aš noriu grįžti,
Bijau suklysti
Vienam išeinant
Tave pakviest...

Nerasi nieko –
Stiklinę pieno,
Vaikystės aido
Tuščius balsus.

Tikiu likimo,
Žmogaus mirimo,
Akmens skilimo –
Žolės augime...

Turtingiems verkti,
Vargingiems šelpti,
Saviems išeiti,
Netarus *s u d i e*...

Ir *a č i ū* būčiai –
Nebaisios kliūtys,
Tik gatvėj spūstys –
Nespėsiu pareit...

Balsai... ne vien žmonių balsai...
Nebūna... nebūna niekad per vėlai.
Jei vėjas tavo plaukus dar šiurena
Pasaulis sukas su tavim tikrai...

Mėnulis... skaistus Mėnulis pilnatis...
Ir nulis... dar vienas nulis link tavos širdies...
Ne tuštuma... užmerk akis ir tu šalia
Ši vienuma kartu su tavo akimis nakties fone...

Kartoju... ir užgesinęs šviesą vėl galvoju...
Klaidžiais raukšlelių vingiais vangiai,
Prabėgs sekundė kiekviena nekantriai...

Einu... Tarsi tykoju grobio, nes jaučiu...
Nedaug beliko laukti, viskas – Tu.
Žiedai nuvytę, bet mes čia abu...